

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący)

SSN Leszek Bosek

SSN Adam Redzik (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. III AUa (...),
z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

I.

M.K. (dalej: Skarżąca) pismem z 1 marca 2021 r. wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość) w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie III AUa (...).

Powyższa skarga została podpisana i wniesiona przez Skarżącą osobiście.

II.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość uregulowana jest w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez

prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość). Zgodnie z art. 8 ust. 2 tej ustawy, w sprawach w niej nieuregulowanych do postępowania toczącego się na skutek skargi sąd stosuje odpowiednio przepisy o postępowaniu zażaleniowym obowiązujące w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

W ustawie o skardze na przewlekłość nie została uregulowana kwestia zdolności postulacyjnej, tj. zdolności do samodzielnego, osobistego dokonywania czynności procesowych). W tym zakresie należy więc odwołać się do przepisów regulujących postępowanie cywilne, gdyż to one znajdują zastosowanie w postępowaniu, którego skarga dotyczy.

W świetle art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Tak zwany przymus adwokacko-radcowski nie występuje w postępowaniu o zwolnienie od kosztów sądowych oraz o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego oraz gdy stroną, jej organem, jej przedstawicielem ustawowym lub pełnomocnikiem jest sędzia, prokurator, notariusz albo profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych, a także gdy stroną, jej organem lub jej przedstawicielem ustawowym jest adwokat, radca prawny lub radca Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (art. 87¹ § 2 k.p.c.). W związku z tym, również skarga na przewlekłość, do której rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy – jeśli postępowanie, w którym według skarżącego występuje przewlekłość, jest sprawą cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. – zasadniczo nie może zostać skutecznie wniesiona przez stronę osobiście. Pogląd ten jest utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. np. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego – zasada prawna z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04; postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 marca 2019 r., I NSP 3/19; 11 września 2019 r., I NSP 87/19).

Mając na uwadze powyższe, skarga na przewlekłość wniesiona przez Skarżącą osobiście, wobec braku okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 87¹ § 2 k.p.c., dotknięta jest brakiem nieusuwalnym, co powoduje konieczność jej odrzucenia, bez wzywania do uzupełnienia braku tego pisma.

Wobec tego, na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 373 § 1 w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.